

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) L. S., b) nezl. A. S. a c) nezl. N. S.**, všichni zastoupeni Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 7. 2025, č. j. 35 Az 11/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **23 076 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobkyně a) podala dne 22. 10. 2023 svým jménem a jménem svých nezletilých dětí [žalobců b) a c)] žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnila obavou z návratu do Moldavska, konkrétně do oblasti Podněstří, kde by jí hrozilo povolání do ozbrojených sil Ruské federace jako zdravotnice v souvislosti s válkou na Ukrajině. Dále uvedla, že lidé původem z Podněstří mají problém se integrovat do většinové moldavské společnosti, je na ně nahlíženo podezřívavě a jsou diskriminováni. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-1438/ ZA-ZA11-K12-2023, žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil. Žalobci se proti tomuto rozhodnutí bránili žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud předně uvedl, že z údajů poskytnutých žalobkyní a) neplyne, že by byla fakticky vyzvána k nastoupení služby. Pouze se toho obává. Tato obava však neobstojí při srovnání s informacemi o zemi původu, které žalobkyně nerozporovala žádným důkazem s výjimkou údajných informací její matky, které však mají jen nízkou důkazní hodnotu. Krajský soud dále zdůraznil, že jakkoliv považuje vojenskou službu žalobkyně a) za nepravděpodobnou, je pro posouzení věci rozhodující možnost vnitrostátního přesídlení podle § 2 odst. 7 zákona o azylu. Konstatoval, že obava žalobkyně z pronásledování nebo vážné újmy se vztahuje pouze na ohraničenou část území Moldavska (Podněstří). S přihlédnutím k situaci v centrální části Moldavska proto nelze dospět k závěru, že by žalobci měli odůvodněný strach z pronásledování či vážné újmy. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se humanitárního azylu. Uvedl, že snaha žalobkyně o legalizaci pobytu z důvodu rodinných vazeb v ČR je pochopitelná, avšak azylové řízení nelze zaměňovat s řízením podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Pokud žalobkyně nesplňuje podmínky pobytového zákona, řešením není udělení azylu, nýbrž využití institutů zákona o pobytu cizinců (např. žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169d).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Podle stěžovatelů je kasační stížnost přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť věc svým významem přesahuje jejich vlastní zájmy. Tento přesah spatřují v nutnosti posouzení bezpečnostní situace obyvatel Podněstří, kterým hrozí nucené nasazení ve válečném konfliktu na Ukrajině na straně Ruské federace, konkrétně v případě stěžovatelky a) jako zdravotnice.

[4] Stěžovatelé předně namítají, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejich žalobními námitkami. Krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného a bagatelizoval specifickou situaci stěžovatelky a). Stěžovatelé zdůrazňují, že faktickou situaci v Podněstří a důvody svého odchodu detailně popsali již ve správním řízení a v žalobě, přičemž odkázali i na konkrétní zdroje informací. Krajský soud však při svém rozhodování vycházel pouze z oficiálních pramenů, které neodrážejí realitu, a konkrétní argumentací stěžovatelů ani jejich popisem skutečného stavu se vůbec nezabýval. Výpověď stěžovatelky a) přitom tvoří koherentní celek, a to i s přihlédnutím k omezeným možnostem dokazování v azylovém řízení. Hrozba jejího odvedení k účasti ve válečném konfliktu je reálná a odůvodňuje minimálně udělení doplňkové ochrany.

[5] Nepřezkoumatelný je i závěr o možnosti vnitrostátního přesídlení do Moldavska mimo oblast Podněstří. Krajský soud i žalovaný tuto možnost pouze konstatovali, aniž by hodnotili reálnou situaci rodiny s nezletilými dětmi. Stěžovatelka a) přitom v žalobě uvedla konkrétní důvody, které přesídlení fakticky znemožňují či činí rizikovým. Krajský soud se však s touto argumentací nevypořádal a omezil se na obecné teze, aniž by zohlednil tvrzenou faktickou situaci v zemi.

pokračování

[6] Stěžovatelé dále namítají, že se krajský soud ani žalovaný dostatečně nezabývali možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025. Mají za to, že jejich rodinná situace, přítomnost nezletilých dětí a zázemí v České republice představují důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení. Stěžovatelé s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu argumentují, že smyslem humanitárního azylu je řešit situace, kdy by bylo nehumánní azyl neposkytnout. V rozhodnutí žalovaného i krajského soudu však podle nich chybí úvaha, proč by neudělení azylu v jejich případě bylo humánní a proč tento institut neaplikovali.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl jako nedůvodnou. Trvá na tom, že stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti svědčící o pronásledování za uplatňování politických práv či z jiných azylově relevantních důvodů. Žalovaný zdůraznil, že území pod kontrolou moldavské vlády je pro stěžovatele dostupné a představuje účinnou možnost vnitrostátního přesídlení, kde jim nehrozí žádná újma. K námitce týkající se humanitárního azylu uvedl, že rodinnou situaci stěžovatelů neshledal natolik výjimečnou, aby bylo neposkytnutí ochrany nehumánní, a k tomu odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přijatelností kasační stížnosti (v dané věci rozhodoval u krajského soudu samosoudce). Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je třeba ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu (1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo (2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Žádná z těchto podmínek zde splněná není, a kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[9] Argumentace stěžovatelů svým obsahem předně míří na nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatelé konkrétně namítají, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s hlavními žalobními námitkami, že žalovaný nedostatečně zjistil faktický stav věci a bagatelizuje ho. Podle stěžovatelů rovněž krajský soud nedostatečně vypořádal jejich žalobní argumentaci, zejména stran posouzení situace v Podněstří a konkrétní hrozby odvodu stěžovatelky a) jako zdravotnice do armády bojující v rámci konfliktu na Ukrajině, přičemž se krajský soud v napadeném rozsudku s konkrétními tvrzeními v žalobě vypořádal zcela povrchně a de facto pouze zopakoval argumentaci žalovaného.

[10] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu za nepřezkoumatelný bude považován rozsudek, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje

argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75; obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06).

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že požadavkům ustálené judikatury na přezkoumatelnost napadený rozsudek dostal. Krajský soud své závěry dostatečně vysvětlil a odůvodnil, proč považuje žalobní námitky za liché. Z napadeného rozsudku je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval platnou právní úpravu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Krajský soud uvedl, že žalovaný na základě aktuálních zpráv zjistil, že v Podněstří neprobíhají organizované odvody do tamních ozbrojených složek, natož pak s jejich zapojením do agrese Ruské federace vůči Ukrajině. Dále zdůraznil, že z údajů poskytnutých stěžovatelkou neplyne, že by byla fakticky vyzvána k nastoupení služby, nýbrž jde o pouhou obavu, která však neobstojí při srovnání s informacemi o zemi původu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud odkázal na závěry žalovaného (zejména stran hodnocení informací o zemi původu a situace v Podněstří) a ztotožnil se s nimi. Je-li totiž napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené závěry (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, či usnesení NSS ze dne 4. 2. 2025, č. j. 10 Azs 268/2024-37).

[12] Stěžovatelé dále napadají jako nepřezkoumatelné vypořádání námitky stran možného vnitrostátního přesídlení do Moldavska mimo oblast Podněstří. Mají za to, že krajský soud i žalovaný tuto možnost pouze obecně konstatovali, aniž by relevantním způsobem hodnotili individuální situaci a reálnou možnost přesídlení.

[13] Ani v tomto ohledu Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost neshledal. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení (např. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 113/2016-29, bod 25). Z rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, pak vyplývá, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny

pokračování

kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.

[14] Žalovaný tato východiska respektoval a své závěry, že stěžovatelé mohou přesídlit do části Moldavska pod kontrolou centrální vlády, řádně a individuálně odůvodnil. Z napadeného rozhodnutí žalovaného (zejména na str. 9-11) vyplývá, že vyšel z konkrétních poměrů rodiny a zdůraznil, že stěžovatelé jsou plnohodnotnými občany Moldavska, kteří v centrálních částech země požívají plné ochrany státních orgánů. Žalovaný se vypořádal i s namítanou jazykovou bariérou a diskriminací, přičemž dovodil, že ruský jazyk je v Moldavsku běžně používaným jazykem a z doložených informací nevyplývá existence masové či státem podporované diskriminace ruský hovořících osob. Připustil sice, že v Kišiněvě může taková osoba výjimečně narážet na odmítavé postoje, v jiných částech země (Gagauzie či Balti) však nic takového neexistuje. Žalovaný rovněž reflektoval situaci na trhu bydlení, který musel absorbovat vysoký počet uprchlíků z Ukrajiny, což zvýšilo nájemné a částečně zhoršilo podmínky pro nalezení bydlení. Dovodil však, že se nejedná o specifický problém osob podněsterského původu, neboť tyto jsou ve všech sférách společnosti integrovány ve vysokém počtu a nejsou vnímány odlišně. Žalovaný rovněž zohlednil, že stěžovatelka a) je zdravou, praceschopnou osobou v produktivním věku a při přesídlení jí může být nápomocen její partner (současný manžel), který může vycestovat s ní a jejími dětmi do Moldavska. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je určité nepohodlí akceptovatelné za situace, kdy přesídlení nevede k extrémnímu zhoršení sociálního a ekonomického postavení žadatelů (srov. usnesení NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 Azs 148/2015-59).

[15] Krajský soud se s těmito závěry žalovaného ztotožnil a v bodě 14 napadeného rozsudku uzavřel, že žalovaný posoudil možnost vnitrostátního přesídlení správně. Krajský soud dále přiléhavě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je občanům Moldavska podněsterského původu vnitrostátní přesídlení obecně plně k dispozici (srov. usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-25). Dále krajský soud odkázal na usnesení NSS ze dne 27. 5. 2025, č. j. 6 Azs 38/2025-32, podle kterého není ekonomická a bezpečnostní situace v Moldavsku natolik problematická a nepříznivá, aby byla sama o sobě relevantní z hlediska přiznání mezinárodní ochrany. Odůvodnění krajského soudu i žalovaného stran možnosti vnitrostátního přesídlení tak Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné.

[16] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, potažmo rozhodnutí žalovaného, ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ustanovení § 14 zákona o azylu spojuje neurčitý právní pojem *případ hodný zvláštního zřetele* se správním uvážením při jeho udělení (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS; nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Správní soudy pak u výkladu *případů hodného zvláštního zřetele* (neurčitého právního pojmu) provádí plný soudní přezkum a u následného správního uvážení pouze kontrolují to, zda žalovaný nepřekročil jeho meze či zda jej nezneužil (usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024,

č. j. 5 Azs 141/2023-30, bod 24). Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný se situací stěžovatelky a) a jejích dětí zabýval na str. 7. Výslovně hodnotil její rodinnou, sociální i ekonomickou situaci, jakož i její zdravotní stav. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelka a) je dospělou, praceschopnou osobou, která je objektivně schopna zajistit životní potřeby sobě i dětem. K namítané rodinné vazbě (partner a novorozené dítě v ČR) žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že samotná existence rodinných vazeb nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele. Vysvětlil, že humanitární azyl je institutem výjimečným. Krajský soud se s tímto posouzením plně ztotožnil a v napadeném rozsudku srozumitelně vyložil, proč ani on neshledal důvody pro aplikaci § 14 zákona o azylu. Připomněl, že na udělení humanitárního azylu nemá žadatel právní nárok, a dále uvedl, že namítaný zásah do rodinného života je situací, kterou právní řád předvídá a řeší primárně v režimu zákona o pobytu cizinců, nikoliv prostřednictvím humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud proto považuje odůvodnění žalovaného i krajského soudu v této otázce za srozumitelné a zcela dostačující.

[17] Stěžovatelé dále setrvávají na názoru, že by jim měla být udělena alespoň doplňková ochrana, neboť stěžovatelce a) hrozí v zemi původu skutečné nebezpečí povolání do armády a nuceného nasazení do válečného konfliktu v souvislosti s jejím postavením zdravotnice. Trvají na tom, že její tvrzení tvoří koherentní celek, což mělo být v situaci důkazní nouze náležitě zohledněno. Krajskému soudu i žalovanému vytýkají, že se při hodnocení tohoto nebezpečí opřeli výhradně o oficiální prameny informací, které podle nich neodrážejí faktickou situaci.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že specifikem řízení ve věci mezinárodní ochrany je při splnění daných podmínek uplatnění pravidla „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“ (benefit of doubt) formulovaného v rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, které se může uplatnit v situaci důkazní nouze. Podmínkou ovšem je, že žadatelova tvrzení jsou konzistentní, věrohodná a azylově relevantní. To rozvíjí rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020-60: „*Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení stěžovatelky, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy.*“ Uvedené pravidlo tedy neznamená přenesení povinnosti tvrzení a důkazního břemene plně na správní orgán, povinnost tvrzení zůstává stále na žadateli. Pokud výpověď žadatele vykazuje podstatné rozpory, je neurčitá či odporuje zjištěným informacím o zemi původu a žalovaný dostatečně zjistí skutkový stav, nelze na jejím základě uvedenou zásadu aplikovat (srov. usnesení NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 8 Azs 150/2025-20, bod 19).

[19] Závěry žalovaného vycházejí především z dokumentu MZV ČR ze dne 1. 3. 2024, ve kterém informace poskytl přímo zastupitelský úřad v Kišiněvu. Z tohoto dokumentu vyplývá, že branná povinnost a povinnost nastoupit jednoroční službu se v Podněstří vztahuje výhradně na muže. Zastupitelský úřad v Kišiněvu dále uvedl, že nejsou k dispozici žádné informace o tom, že by pracovníci či pracovníce určitých profesí, včetně lékařů či veterinářů, byli povinni nastoupit do armády či se přímo účastnit bojů na Ukrajině. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž poukázal na skutečnost, že ukrajinská hranice s Podněstřím je zcela uzavřená a neprůchodná, což by prakticky znamenalo cestu s využitím kišiněvského letiště nebo cestu přes území EU. Dále žalovaný uvedl, že ze zaměstnání byla

pokračování

stěžovatelka a) propuštěna na vlastní žádost dne 31. 1. 2023, tedy přibližně čtyři měsíce před svým vycestováním z vlasti. Stěžovatelka a) přitom neuvedla, že by po ukončení tohoto pracovního poměru a před svým vycestováním byla kýmkoliv dalším nabádána či nucena k povolání do války.

[20] Stěžovatelé proti těmto konkrétním skutkovým závěrům žalovaného v žalobě nijak konkrétně nebrojili. Jejich argumentace se v tomto směru omezila na obecný poukaz na webové stránky, které však pojednávají o probíhající náborové kampani zaměřené na muže s cílem přimět je k podpisu kontraktu s ruskou armádou, nikoliv o nuceném odvodu žen. Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti, pokud se krajský soud za této situace ztotožnil se zjištěními žalovaného a uzavřel, že se vojenská služba stěžovatelky a) ve světle informací o zemi původu jeví jako nepravděpodobná. Krajský soud přitom podle § 32 odst. 9 zákona o azylu ani z vlastní činnosti nenalezl žádné novější zprávy, které by skutková zjištění žalovaného rozporovaly. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pro zákonnost napadeného rozsudku by postačilo i samotné věcně správné posouzení možnosti vnitrostátního přesídlení. Případné pochybení žalovaného či krajského soudu při hodnocení rizik v místě bydliště stěžovatelů by totiž nemělo dopad na zákonnost rozhodnutí, je-li závěr o možnosti vnitřní ochrany správný a adekvátní (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016-94, bod 10).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[22] Odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Zástupcem stěžovatelů byl usnesením NSS ze dne 21. 10. 2025, č. j. 7 Azs 176/2025-48, ustanoven Mgr. Dalibor Lípa, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za dva úkony právní služby [převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti] podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby náleží zástupci odměna ve výši 4 620 Kč podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %. Při zastupování tří osob tak ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 22 176 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za dva společné úkony (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). K nákladům řízení se nepřičítá daň z přidané

hodnoty, jelikož zástupce není jejím plátcem. Celkem tedy advokátova odměna činí 23 076 Kč. Tato částka bude zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 24. února 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu